

Jakub, otrok Boha a Pána Ježíše Krista, dvanácti kmenům, které jsou rozptýleny: Pozdravy!

Komentář k Jakubovu dopisu

1. KAPITOLA

1 Jakub

Křesťanská řecká písmata se zmiňují o čtyřech osobách tohoto jména: 1. Otec věrného apoštola Judy. (Luk 6: 16; Sk 1:13) 2. Bratr apoštola Jana. (Mat.10:2) 3. Apoštol, který byl synem Alfeovým. (Mat. 10:3) 4. Syn Josefa a Marie a nevlastní bratr Ježíšův. (Mar. 6:3; Gal. 1:1,9) Pisatelem Jakubova dopisu zřejmě nebyl otec apoštola Judy (nikoli Jidáše Išariotského), protože není zpráva, že by se Judův, otec stal učedníkem Pána Ježíše Krista nebo že byl v té době živ. Bratr apoštola Jana je vyloučen, protože ten byl popraven v rané době křesťanského sboru, kolem roku 44 n. l. (Sk. 12:1, 2) Pisatel dopisu o sobě nemluví jako o apoštolovi, z čehož je zřejmé, že to nebyl syn Alfeův. Jako pisatel tohoto dopisu tedy zbývá jen Jakub, nevlastní bratr Ježíšův. Je zajímavé, že Juda, rovněž nevlastní bratr Ježíšův, se označuje jako „bratr Jakubův“ a ve svém dopise označuje apoštoly slovem „oni“ a sebe vylučuje. (Juda 1, 17, 18) To poskytuje další potvrzení, že pisatel Jakub nepatřil ke dvanácti apoštolům, ale že to byl „Pánův bratr“. - Gal. 1:19; Mar. 6:3.

Pozdravy

otrok Boha a Pána Ježíše Krista

Jakub stejně jako jeho bratr Juda nezdůrazňuje své tělesné příbuzenství s Božím Synem, ale pokorně se označuje jako pouhý služebník neboli otrok Boha a svého Pána, mistra a vlastníka, Ježíše Krista. (Juda 1) Ježíš Kristus vykoupil svou drahocennou krví své následovníky, a je proto jejich vlastním. (1. Kor. 7:23; 2. Petra 2:1; Juda 4) Je jejich králem a ženichem, jemuž jsou poddáni jako svému Pánu. (Kol. 1:13; Ef. 5:22-24) Křesťan uznává Ježíše Krista jako svého Pána, ale je také otrokem Božím. Jakub v úvodu svého dopisu vhodně vyjadřuje, že uznává svou odpovědnost vůči Jehovovi Bohu a

Ježíši Kristu. Jako jejich otrok měl totiž povinnost vykonávat všechno, co od něho vyžadovali.

dvanácti kmenům .

To není 12 kmenů doslovného Izraele, protože tyto kmeny přirozených Izraelitů nebyly Jakubovi „bratři“, kteří by se drželi „víry našeho Pána Ježíše Krista.“ (Srovnej Jakuba 1:2, 2:1, 5) Když byl Ježíš Kristus na zemi, naznačil, že Židé jako národnostní celek budou zavrženi. Řekl, že Boží království jim bude odňato a bude dáno národu, který přináší jeho ovoce'. (Mat. 21:43) Tímto „národem“ se stal duchovní Izrael, skutečný „Boží Izrael“ skládající se ze Židů, kteří se stali křesťany a z věřících, kteří nebyli Židé. (Gal. 6:16) Přirozený Izrael se skládal ze 12 kmenů, a proto je logické, že se o duchovním Izraeli mluvilo jako o 12 kmenech, aby bylo patrné, že to je úplný duchovní národ v nichž nechybí žádná část neboli kmen. V duchovním Izraeli není žádná početní nerovnováha. Biblická kniha Zjevení totiž symbolicky ukazuje, že z každého kmene je zapečetěn stejný počet - dvanáct tisíc. (Zjev. 7:4-8) Člen tohoto duchovního Izraele musí mít obřízku srdce a víru jakou měl Abrahám. Tak se někdo může stát skutečným izraelitou neboli židem. (Řím. 2:29; 4:16, 17; 9:6-8; Gal, 3:7, 29; 4:21-31; Fil. 3:3)

které jsou rozptýleny

Duchovní izraelité byli rozptýleni po celém tehdy známém světě. Zpočátku, když propuklo pronásledování proti sboru v Jeruzalémě, byli rozptýleni učedníci, kromě apoštolů. (Sk. 8:1) Činností těchto rozptýlených učedníků a evangelistů vznikaly časem sbory v mnoha oblastech. Proto mohl Petr použít stejné vazby jaké Jakub, když psal „dočasným usedlíkům, kteří jsou rozptýleni v Pontu, Galácii, Kappadocii, Asii a Bythinii, vyvoleným“. - (1.Petra 1:1)

Pozdravy!

Zde uvedený řecký výraz doslova znamená „radovat se“, je to absolutní infinitiv slovesa ve smyslu imperativu. Tento pozdrav ve skutečnosti vyjadřoval myšlenku: „Ať máte radost“ nebo „Ať se vám dobře daří“. Běžně se vyskytuje v nebiblických dopisech psaných na papyru, jež jsou k dispozici. Tohoto výrazu použil také vojenský velitel Claudius Lysias ve svém dopisu vladaři Felixovi. (Sk. 23:26) Tento řecký výraz se nevyskytuje jako pozdrav v žádném biblickém dopisu apoštolů. (Apoštol Jan psal o výrazu 'zdravit' a použil při tom téže formy infinitivu, „mít radost“. [2.Jana 10, 11] Stojí za povšimnutí, že tento pozdrav byl součástí dopisu, v němž bylo rozhodnutí ohledně obřízky. (Sk. 15:23) Formulaci tohoto dopisu navrhl učedník Jakub, což dále podporuje závěr, že Jakub, který napsal dopis nesoucí jeho jméno,

Pokládejte to jen za radost, moji bratři, když se setkáte s rozmanitými zkouškami,

je totožný s mužem, který měl významnou úlohu při úvahách, o nichž podává zprávu 15. kapitola Skutků.

Pokládejte to jen za radost

Když Jakub vyjádřil pozdravy, začíná rozebírat životně důležitý námět, totiž jak mají křesťané správně reagovat na zkoušky. Křesťané jsou povzbuzováni, aby se na zkoušky nedívali s pocity sebelítosti, smutku, sklíčenosti nebo strachu, ale aby je považovali za důvod k radosti. Přitom se nepřehlíží skutečnost, že zkoušky mohou být velmi „zarmucující“. Soužení samo o sobě neposkytuje důvod k povznesené náladě, protože může být velmi bolestné (Žid. 12:11) Jakub se však dívá na zkoušky z hlediska jejich možného konečného výsledku. Jsme-li ve zkoušce, měli bychom tedy takovou situaci pova-

**snažit se získat
moudrost
k vytrvalosti**

žovat jen za radost, protože bychom si měli uvědomovat, že tato zkušenost nám může být užitečná a může nám přispět k trvalému štěstí. (Mat. 5: 10-12)

moji bratři

Křesťanský sbor je „společenství bratrů“, jeho členové jsou duchovní bratři. (1. Petra 2:17; 5:9) Ježíš Kristus řekl svým učedníkům: „Vy všichni jste bratři.“ (Mat. 23:8) Jakub oslovuje spoluvěřící výrazem „moji bratři“, a tím uznává, že je s nimi na stejné úrovni. Jako bratr měl o ně živý zájem, měl o ně starost ve zkouškách, které je postihovaly, a toužil po tom, aby dbali jeho rad a považovali je za rady od milovaného bratra.

když se setkáte s rozmanitými zkouškami

Jako křesťané se setkáváme s mnoha zkouškami. Řecký výraz, který znamená „setkat se s“, se vztahuje na neočekávané a nevítané setkání, například když se někdo ocitne tváří v tvář lupiči. (Luk. 10:30, kde je totéž sloveso překládáno výrazem „upadl mezi“). Zkoušky, neštěstí, těžkosti nebo soužení mohou zahrnovat to, co je mezi lidmi všeobecně obvyklé - nemoci, chudobu, ztrátu milovaných osob, pokušení a jiné věci, které jsou zkouškou naší víry. Kromě toho musíme očekávat utrpení za to, že jsme otroky Jehovy Boha a Pána Ježíše Krista. (1. Petra 2:19 až 3:1) Apoštol Pavel napsal „Všichni ti, kteří si přejí žít ve zbožné oddanosti ve společenství s Kristem Ježíšem, budou rovněž pronásledováni.“ (2. Tim. 3:12) Pavel řekl křesťanům v Tessalonice, že „musíme snášet soužení“. (1. Tess. 3:3,4)

neboť vy jistě víte, že ta vyzkoušená jakost vaší víry působí vytrvalost. Ať však vytrvalost dokončí své dílo, abyste byli úplní a zdraví v každém ohledu a nic vám nechybělo.

3 neboť vy jistě víte, že ta vyzkoušená jakost vaší víry působí vytrvalost

Tato věta vysvětluje, proč můžeme podstupování považovat „jen za radost“. Víme totiž nebo si uvědomujeme, že nám zkoušky mohou být užitečné. (1. Petra 1:6, 7) Výraz „vyzkoušená jakost“ doslova znamená „důkaz“ nebo „schválená část“ či „to, co je schváleno“ nebo „osvědčená či schválená jakost“. Zkouškami získává naše víra vyzkoušenou jakost. Stává se dokázanou neboli osvědčenou vírou, která úspěšně přestála období těžkostí. Jestliže je naše víra podrobována zkouškám, můžeme rozvíjet sílu k vytrvalosti, nejen k tomu, abychom snášeli skličující věci, ale abychom pokušení a soužení čelili vytrvale, pevně, důsledně a ryzním způsobem.

4 Ať však vytrvalost dokončí své dílo

To je povzbuzení, abychom byli ve svém soužení pokorní. Musíme si uvědomit, proč musí přicházet soužení a proč máme pevně vytrvávat. Neměli bychom na zkoušky reagovat reptáním nebo stížnostmi a neměli bychom ani podléhat strachu, či únavě. Mohli bychom se dostat do pokušení uniknout zkoušce nějakým nebiblickým způsobem. Musíme však dávat pozor, abychom tak nepřerušili užitečné dílo, jež koná naše věrná vytrvalost ve zkoušce. Pokud totiž Bůh připouští, aby zkouška trvala měli bychom dovolit, aby vytrvalost působila své užitečné dílo až do konce. Ježíš řekl: „Svou vytrvalostí získáte své duše“, neboli získáte svůj život. (Luk. 21:19)

abyste byli úplní a zdraví v každém ohledu a nic vám nechybělo

„Dílo“, které vykonává vytrvalost, způsobí, že budeme jako křesťané úplní neboli celiství. Jestliže věrně vytrváme bude naše víra přečištěná. Těžkými zkušenostmi, které prožíváme, se můžeme naučit jednat s jinými lidmi rozumněji, s větším pochopením a soucitem. Můžeme také posilovat oblasti, v nichž se pod tlakem zkoušky může projevit slabost. Jestliže úspěšně překonáme jednu zkoušku, jsme schopni lépe čelit jakékoli další špatné situaci, která může nastat. Potom naše víra nebude neúplná a nebude jí nic chybět, a stejně tomu bude i s ostatními vlastnostmi, které bychom měli mít jako křesťané. Připustíme-li, aby na nás zkoušky působily příznivě, staneme se lepšími Božími služebníky. Cílem je, abychom byli „dokonalí,[úplní], jako je dokonalý náš nebeský Otec“. (Mat. 5:48)

Jestliže tedy někomu z vás chybí moudrost, ať neustále žádá Boha, neboť všem dává štědře a bez výčitek; a bude mu dána.

5 Jestliže tedy někomu z vás chybí moudrost

Moudrost zahrnuje zdravý úsudek založený na poznání a porozumění. Je to schopnost úspěšně uplatňovat poznání a porozumění, když řešíme problémy, vyhýbáme se nebezpečím nebo usilujeme o určité cíle. Moudrost, o kterou prosí křesťané, je moudrost, která jim má pomáhat žít tak, aby se líbili Bohu ve všech oblastech svého života, zejména když čelí zkouškám. Jak se může projevit nedostatek moudrosti ve zkouškách? Může se stát, že prostě nevíme, co máme v nějaké obtížné situaci dělat. Nebo nám snad není jasné, v jakém směru nám, může prospět, že Bůh připouští takový trpký zážitek. Místo abychom se dívali na věc ze stanoviska Jehovova, reagujeme možná podle nedokonalých lidských citů nebo hnutí mysli. (Srovnej Žalm 73:21, 22.)

ať neustále žádá Boha

Měli bychom opravdově prosit Boha o moudrost. Nestačí učinit to jen jednou. Měli bychom být vytrvalí v modlitbě, když jsme ve zkouškách. Tato vytrvalost je Bohu důkazem našeho skutečného, hlubokého zájmu, nejen přechodného přání nebo lhostejnosti. Jestliže se o nějakou důležitou věc modlíme jen jednou nebo dvakrát, možná že to děláme jen z povinnosti nebo ze zvyku či jako součást nějakého obřadu. Modlíme-li se tímto způsobem, může to dokazovat, že příliš nevěříme, že budeme vyslyšeni. (Mat. 7:7-11 Luk. 11:5-13; Řím. 12:12)

neboť všem dává štědře a bez výčitek

Všem, kteří se k němu přibližují ve víře, dává Jehova Bůh štědře, bez zábran nebo výhrad. Nemá žádné vedlejší pohnutky, ale dává celým srdcem. A Jehova Bůh také nezpůsobí, že bychom se cítili hloupí nebo pošetilí, jestliže k němu přistupujeme v modlitbě. Nereaguje jako lidé, kteří říkají: „Ale to už bys měl přece vědět.“ „To je dětinská prosba.“ „Jak můžeš být tak hloupý a myslet si něco takového?“ „Tolikrát už jsi ke mně přišel s takovými problémy a snažil jsem se ti pomoci. Ale tohle už je příliš.“ Ne, bez ohledu na to, jak často přicházíme k Nejvyššímu s prosbou o moudrost a jak nepodstatný snad je to problém, nebude nás kárat, zahanbovat ani plísnit. Neponižuje nás tím, že by nám připomínal naše minulé nedostatky, jak to často dělají lidé. Hluboce oceňuje toho, kdo má víru a kdo se opětovně a se zájmem modlí o určitou věc. (Luk. 18:1-8)

Ať však stále žádá ve víře a vůbec nepochybuje, neboť ten, kdo pochybuje, je jako mořská vlna, která je hnána větrem a zmítána sem a tam.

a bude mu dána

Jehova Bůh nám neodmítne moudrost, kterou potřebujeme, abychom mohli mít správný názor na nějakou zkoušku, abychom v ní mohli obstát a jednat v ní úspěšně. To neznamená, že problém vždy pomine nebo že bude okamžitě vyřešen; spíše to znamená, že budeme schopni jednat tak, aby to bylo duchovně prospěšné nám i jiným, o něž přitom jde. Vytrváme ve zkoušce úspěšně až do konce a vyjdeme z ní jako lepší křesťané, než jací jsme byli, když jsme se do této zkoušky dostali. A jiní, kteří nás pozorují a mají správné srdce, získají z našeho příkladu pomoc a posilu.

Je mnoho jiných věcí, o které se můžeme modlit, a může se stát, že nedostaneme vyslyšení tak, jak bychom si snad osobně přáli. Budeme vyslyšeni možná jinak, než očekáváme; bude to však způsob, o němž Bůh ví, že je pro nás nejlepší. Některé věci, o něž prosíme, by možná nebyly k našemu prospěchu, kdyby nám byly dány tak, jak o ně prosíme nebo jak po nich toužíme. Bůh nám však jednoznačně slibuje moudrost, abychom uměli čelit zkoušce. Prosíme-li správně, pak potřebnou moudrost zcela jistě dostaneme. Moudrost můžeme dostat jedním nebo více různými způsoby. Například: 1. Pod vedením Božího ducha, buď osobním studiem nebo uvažováním nebo prostřednictvím jiných bratrů, budeme upozorněni na určité biblické pasáže, které nám poskytují potřebnou odpověď. (Gal. 5:25; Ef. 1:17) 2. Okolnosti nebo události, které Bůh usměrňuje svou prozřetelností, nám umožní, abychom jasně viděli, co máme dělat. Některé překážky mohou být z naší cesty odstraněny. 3. Svatí andělé slouží Bohu tím, že pomáhají jeho lidu, a mohou mít také podíl na tom, že jsme vedeni správným směrem. (Žid. 1:14) Ježíš řekl: „Jestliže tedy vy, ačkoli jste zlí, umíte dávat dobré dary svým dětem, oč více dá Otec v nebesích svatého ducha těm, kteří jej prosí?“ (Luk. 11:13)

6 Ať však stále žádá ve víře a vůbec nepochybuje

Měli bychom ve víře prosit Boha o moudrost ve spojení se zkouškami. Je to taková víra, důvěra nebo spolehnutí, jaké by člověk měl mít vůči milujícímu otci, který má hluboký zájem o blaho svých dětí. Neměli bychom ani v nejmenším pochybovat o tom, že potřebujeme moudrost a že nám ji Bůh dá. Ten, kdo prosí, musí plně věřit v Boha a v jeho Syna a v to, že jsou ochotni opatřit vše potřebné. Nemá mít jinou pohnutku než zájem o křesťanskou víru a o Boží předsevzetí. Jeho vlastní osobní blaho je ovšem s těmito věcmi těs-

Ať se totiž takový člověk nedomnívá, že dostane něco od Jehovy; je nerozhodným mužem, nestálým na všech svých cestách.

ně spjato, a taková modlitba bude tedy rovněž sloužit jeho vlastním nejlepším zájmům. (Mař. 11:24)

neboť ten, kdo pochybuje, je jako mořská vlna, která je hnána větrem a zmítána sem a tam

Člověk, který si není jistý, zda Bůh jeho prosby vyslyší, je skutečně nepevný. Nejistota jej ochuzuje o pokoj mysli a srdce, někdy pocituje vlnu naděje a důvěry, a pak upadne do beznaděje a pochybnosti. Nesvěřuje všem svým věci celým srdcem Jehovovi Bohu. Takový pochybující člověk se podobá mořské vlně, která se zmítá všemi směry - nahoru si dolů i do stran. Protože takový člověk nemá pevné přesvědčení, snadno podléhá vlivu a tlaku okolností. (Srovnej Efezským 4:14.)

7 Ať se totiž takový člověk nedomnívá, že dostane něco od Jehovy

Jistě, jestliže se člověk modlí a zároveň cítí ve svém srdci pochybnosti, nemůže očekávat, že něco od Jehovy dostane. Neočekává božskou pomoc celým srdcem. Jeho pochybnosti mu brání, takže takový člověk plně nedůvěřuje v Nejvyššího, nespolehá se na něj. Nemá víru, jakou vyžaduje Bůh, protože „bez víry je... nemožné líbit se mu, neboť ten, kdo se přibližuje k Bohu, musí věřit, že je a že se stává dárce odměny těm, kteří ho vážně hledají“. (Žid. 11:6)

8 je nerozhodným mužem, nestálým na všech svých cestách

Jeho pochybování, nedostatek důvěry, se neomezuje jen na věci, o něž se modlí. Stejný pochybující duch se v jeho životě projevuje ve všech ostatních směrech. Je nerozhodný a proto kolísá „na všech svých cestách“. K ničemu nepřilne. Při takové nerozhodnosti nemá ve skutečnosti božské vedení žádnou cenu, protože nerozhodný člověk se jím pravděpodobně nebude řídit a nebude podle něho jednat. Protože je nestálý, není vlastně ve své mysli rozhodnut, co skutečně chce dělat, a není ani opravdově rozhodnut řídit se vedením, které by Bůh poskytl.

9 Ať však ponížený bratr jáás nad svým povýšením

Proč mají chudí i bohatí jásat

Křesťané v minulosti pocházeli většinou z prostých rodin, a stejně je tomu i dnes. (1. Kor. 1: 26) Než se stali učedníky Ježíše Krista, měli málo pokud jde o hmotné bohatství. (Jak. 2: 5) Ve světě jsou takoví lidé obvykle přezíráni a dokonce se jimi pohrdá. Ale tím, že získali přesné poznání prav-

Ať však ponížený bratr jása nad svým povýšením a bohatý nad svým ponížením, protože pomine jako květ rostlinstva.

dy, jsou povýšeni, vyzdviženi do důstojného postavení dědiců království spolu s Ježíšem Kristem. (Řím. 8: 17)

Někteří ve sboru byli kdysi bohatí, ale při pronásledování se také stali chudými. (Žid. 10: 32-34) Ti všichni si uvědomili, že získali cenný majetek v podobě vztahu, v němž mají přízeň u Boha a Krista a vyhlídku na věčný život. Ti, kteří jsou chudí, se ve sboru bez výjimky těší z postavení bratrů a sester spolu se všemi ostatními členy. Jejich skromná sociální situace není v duchovním směru žádnou nevýhodou. Rozlišování podle postavení nebo bohatství nemá v křesťanském sboru místo. Pokud jde o ukládání duchovního bohatství, mají chudí stejné výsledky jako bohatí, jestliže pomáhají jiným jít cestou, která vede k věčnému životu. (2. Kor 6: 10; 8: 9; Gal 3: 28, 29; 1. Petra 4: 10, 11; Zjev. 2: 9; viz komentáře k Jakubovi 2:1-9.)

10 a bohatý nad svým ponížením

Když bohatý člověk poznává pravdu, učí se, že to, v co kdysi doufal - jeho bohatství - je pomíjivé. Nyní jasně rozeznává „podvodnou moc bohatství“. (Mat. 13: 22) To vede k jeho ponížení, protože dostává pomoc, aby viděl sám sebe a svůj majetek ve správném světle. Uvědomuje si, že vynakládat čas a úsilí na chamtivou honbu za bohatstvím je marnost a že to může zhoubně působit na duchovní smýšlení a často i na tělesné zdraví. (1. Tim. 6: 9, 10) Ve srovnání s trvalým duchovním bohatstvím nemá hmotný majetek a vysoké postavení ve světě žádný význam. (Srovnej Filipínským 3: 8)

Bohatství často vyvolává domýšlivost, ale duch Kristův se projevuje ponížeností a pokorou. (Fil. 2: 3-8) Také si povšimněme, že ve světě se bohatý člověk těší velké vážnosti. Jakmile se však stane pravým učedníkem Ježíše Krista, druzí na něj možná začnou pohlížet svrchu. (Srovnej Jan 7: 47-52; 12:42, 43.) Takový člověk má daleko cennější duchovní bohatství, a proto má mnoho důvodů, proč se může radovat ze svého ponížení.

protože pomine jako květ rostlinstva

Květina může být velmi krásná a může se podobat bohatému muži, který je nádherně oděn a má vzácný majetek. Květina však uvadá a usychá. Ani bohatý muž se nemůže udržet naživu na neurčitý čas. Také on pomine, protože zemře. Bohatství nemůže nijak prodloužit omezenou délku života. (Srovnej Žalm 49:6-9; 49:7-10, KB; Matouš 6:27.)

Slunce pak vychází se svým spalujícím horkem a působí, že rostlinstvo vadne a jeho květ opadá a krása jeho vnějšího vzhledu pomíjí. Tak rovněž bude bohatý chřadnout na svých životních cestách.

11 Slunce pak vychází se svým spalujícím horkem a působí, že rostlinstvo vadne a jeho květ opadá a krása jeho vnějšího vzhledu pomíjí

Ať je rostlinstvo jakkoli bujné, stačí krátké období sucha a prudký sluneční žár a rostlinstvo začne rychle vadnout. Květy, které vypadaly tak krásné, ztrácejí barvu, vadnou a odpadají od lodyhy; kdysi přitažlivá rostlina ztratila svou krásu.

Tak rovněž bude bohatý chřadnout na svých životních cestách

Na rozdíl od chudého člověka, jehož vnější vzezření není tak působivé, podobá se bohatý se svými vnějšími ozdobami krásné květině. Jde si svou cestou, snad cestuje za nějakým obchodním podnikem nebo jako každodenně usiluje o větší bohatství nebo užívá přepychu, který mu umožňuje jeho bohatství, ale najednou umírá. Svou slávu a bohatství si nemůže vzít s sebou do hrobu, a tak ztrácí své přitažlivé vnější vzezření. Snad ani neměl čas užít svého bohatství.

Naproti tomu bohatý muž, který se stává křesťanem, může pravým způsobem užívat svého hmotného bohatství, protože je upotřebí k podpoře zájmů křesťanství a k rozšiřování dobrého poselství o království. (1. Tim. 6:17-19) Může pomáhat potřebným a obzvláště věnovat pozornost svým křesťanským bratrům, jak tomu bylo v raném sboru. (Sk. 4:32-37; Jak. 1:27)

Chudý člověk ovšem také umírá, ale nikdy se nevyznačoval tak nádherným kvetoucím vzhledem jako boháč, jehož bohatství mu snad zdánlivě mohlo poskytnout výhodu, že by si mohl prodloužit život. Žalmista David popsal ty, kteří důvěřují v hmotné bohatství a jásají nad ním. Říkají: „Naše sýpky jsou plné a poskytují jeden druh plodin za druhým, naše stáda drobného dobytka se zvětšují po tisících, deset tisíckrát na našich ulicích. Náš hovězí dobytek je obtížený břemeny, nestrhá se, nepotrácí... Šťastný je lid, kterému se právě tak děje!“ David však naproti tomu říká: „Šťastný je lid, jehož Bůh je Jehoval“ (Žalm 144:13-15)

Ježíš také znázornil tuto myšlenku, když popsal boháče, který jásal nad svým bohatstvím: „Země jistého boháče dobře rodila. Proto začal sám v sobě uvažovat a řekl: 'Co udělám, když teď nemám kam shromáždit svou úrodu?' Proto řekl: 'Udělám toto: strhnu své stodoly a postavím větší, a tam shromáždím všechna své obilí a všechny své dobré věci; a řeknu své duši: „Duše, nashromáždila sis mnoho dobrých věcí na mnohá léta; udělej si pohodlí, jez, pij, a měj se dobře.““ Bůh mu však řekl: 'Ty nerozumný, této noci

Šťastný je muž, jenž neustále vytrvává ve zkoušce, neboť když se osvědčí, přijme korunu života, kterou Jehova zaslíbil těm, kteří ho stále milují.

od tebe požádají tvou duši. Kdo tedy má mít věci, jimiž ses zásobil?' Tak se vede člověku, který si pro sebe shromažďuje poklad, ale není bohatý vůči Bohu.“ (Luk, 12:16-21)

12 Šťastný je muž, jenž neustále vytrvává ve zkoušce

Jakub zde pojednává o zkouškách, jež přicházejí zvenčí, nikoli o vnitřním pokušení. Jeden znalec Bible k tomu totiž poznamenává: „Vnitřnímu svádění ke zlému bychom měli odolávat, ne v něm vytrvávat.“⁴

**Štěstí pro ty,
kteří vytrvávají**

Ne, že by zkoušky nemohly také způsobit pokušení ke zlému nebo k takovému pokušení přispět. (Srovnej Matouš 16:21-23.) Jakub se však zaměřuje na vytrvávání ve zkouškách. Na rozdíl od toho jakýkoli svod nebo tlak ke špatnému jednání, který vzniká v nás, bychom měli rychle

pustit z mysli. Člověk, který se nevzdává, dostane-li se do obtížné situace, ale který věrně dále vytrvává, může být označen jako šťastný. Skutečná, radost a uspokojení je v tom, víme-li, že zachováváme čisté svědomí a činíme to, co je správné, i přes těžkosti, zkoušky a pokušení, jež by nás mohly odvrátit od bezúhonného jednání. Cítíme, že je nám náš stvořitel blízko, protože v nepříznivé době stále pociťujeme jeho milující péči. (1. Petra 5:7)

neboť když se osvědčí, přijme korunu života

Věrná vytrvalost vede k něčemu většímu, než je nynější štěstí. Jestliže duchem zplozený křesťan zůstane schváleným, služebníkem Jehovovým, jistě dostane „korunu života“. To neznamená, že svou vytrvalostí ve zkouškách získá právo na život, ale dar nebeského života mu bude dán jako pocta, jako „koruna“. Nedokonalí lidé si nemohou život zasloužit, ale život je velkorysý dar skrze víru v Ježíše Krista. (Řím. 6:23) Křesťan, který vytrvává, dokázal, že má takovou víru. Její kvalita byla vyzkoušena a bylo shledáno, že je úplná.

kteřou Jehovy zaslíbil těm, kteří ho stále milují

„Koruna“ (samotný život) je slíbena všem duchem zplozeným křesťanům, kteří stále milují Jehovu a dokazují, že jsou jeho skutečnými přáteli. Tuto lásku prokazují tím, že poslouchají Boží příkazy. (1. Jana 5:3 v protikladu k Římanům 1:28-32.) Bůh skrze Krista dosahuje toho, že zkoušky křesťanů

4 Mezinárodní kritický komentář k dopisu Jakubovu, od profesora J. H. Ropese, str. 150, angl.

Když je někdo ve zkoušce, ať neříká: „Jsem zkoušen Bohem.“ Vždyť Bůh nemůže být zkoušen' zlými věcmi ani sám nikoho nezkouší,

spolupůsobí ke zdokonalení jeho služebníků, jestliže v těchto zkouškách křesťané vytrvávají pevně, bez stížností a s jeho pomocí vítězně až do smrti. (Řím. 8:28; 1. Petra 5:10)

13 Když je někdo ve zkoušce, ať neříká: „Jsem zkoušen Bohem“

Když člověk prožívá nějaký druh soužení nebo odporu, bylo by nesprávné, kdyby se domníval, že se Jehova Bůh snaží jej svést, aby se dopustil hříchu.

**Jak si hřích,
podrobuje člověka**

Jestliže někdo připustí, aby se mu něco ve spojitosti se zkouškou stalo pokušením - jestliže například přestane odolávat a poddá se pro nějakou sobeckou výhodu nebo, protože hledá nějaký způsob, jak se zkoušce vyhnout a nemuset v ni vytrvávat -, Bůh za to

nenese vinu. Bůh totiž poskytne sílu k vytrvalosti, jestliže křesťan zůstane ve svém srdci pevný. (Fil. 4:13) Božské uspořádání, Boží způsob jednání s jeho služebníky, nikdy nevede k hříchu. Cokoli Bůh připustí, aby nás postihlo, rozhodně nebylo určeno k tomu, abychom se dopustili přestupku nebo aby nesprávné jednání vypadalo přitažlivé.

Vždyť Bůh nemůže být zkoušen zlými věcmi

Jehova Bůh je svatý, ryzí, čistý. Žádné zlo ani žádná nežádoucí situace nebo okolnost Jej nemůže přimět, aby spáchal něco zlého. Neexistuje nic, čím by se pro Nejvyššího špatné věci staly přitažlivými, nemůže být jimi zkoušen.

ani sám nikoho nezkouší

Jehova nemůže být sveden, ke hříchu, a stejně tak ani on nám nepředkládá nic, čím by nás povzbuzoval, abychom porušili jeho příkazy nebo abychom zeslábli ve svém odporu ke špatnému jednání. Neuvádí nás do situace, kdy bychom věc, kterou rozhodně potřebujeme, mohli získat jedině porušením jeho zákona. Usiluje o naše dobro, o naše zlepšení, nikdy o něco, co by nás mohlo poškodit. Satan však může použít zkoušku, aby se pro někoho stala pokušením ke špatnému jednání. V případě věrného křesťana však Bůh překoná satanovy snahy a používá zkoušky k ukázněvání a zdokonalování, takže z ní má křesťan požehnání. (Žid. 12:7, 11)

ale každý Je zkoušen tím, že je přitahován a lákán svou vlastní žádostí.

14 ale každý je zkoušen tím, že je přitahován a lákán svou vlastní žádostí

Okolnosti mohou člověku způsobit zkoušku. Ale skutečná zkouška, to, co podněcuje k hříchu, tkví v hříšném člověku. Křesťan proto musí chránit své srdce. Bible říká: „Srdce je zrádnější než cokoli jiného a je k zoufání. Kdo je může znát?“ (Jer. 17.9) Tento druh zkoušky, to znamená nátlak, abychom se dopustili hříchu, se zaměřuje na lidskou slabost a skutečné nebezpečí tkví v tom, jak bude člověk vnitřně reagovat na okolnosti. Určitá situace může vyvolat nesprávnou žádost. Tato žádost potom slouží jako podnět ke spáchání hříchu. Tak se člověk sám uvádí do pokušení. (Srovnej Matouše 26:41.) Uvedme si příklad: Křesťan může být kvůli své víře fyzicky potupován a dokonce i mučen. Účelem takového pronásledování je zlomit jeho ryzost. Tato nepříjemná situace může v křesťanovi vyvolat myšlenku, že by mohl učinit nějaký kompromis a tak uniknout dalšímu špatnému zacházení a případně i smrti. Jestliže taková touha po úlevě v něm stále roste, rozhodne se možná uniknout s obtížné situace tím, že poruší ryzost. Křesťan, který podlehně nějaké nesprávné žádosti, se nemůže omlouvat a vinit z toho Boha, nebo někoho jiného. Důsledně vzato, sám připustil, aby jej přemohla jeho vnitřní žádost, ačkoli mohl odolávat stejně jako Ježíš a byl by dostal od Boha pomoc. (Mat. 4: 1-11)

Satan a svět pod jeho vlivem zkouší lidi zlými věcmi, a se zlým úmyslem. (2. Kor. 4:4; Jan 14.30) Svět používá 1. žádost těla, které je padlé a nedokonalé; 2. žádost oči s chamtivostí; 3. okázalé vystavování prostředků k životu, které někdo má, projevy slávy, postavení, moci, významnosti a tak dále. (1. Jana 2: 16) Na Ježíše tyto věci vůbec nepůsobily přitažlivě, protože viděl, jak jsou bezcenné; a neměl sklon k hříchu a nebyl v něm žádný základ zla, které by mohlo dostat podnět pokušením. (Mat. 4:4-10) Křesťan je tudíž pokoušen tímto zlým způsobem jen tehdy, připustí-li, aby se v údech jeho padlého těla rozvinula nedokonalost, zlo. Jestliže to učiní, získá nad ním hřích nakonec převahu, jak to Jakub ukazuje dále. Ovládne jeho jednání. (Srovnej Římanům 6:14,19) K tomu dojde, jestliže takový člověk nepustí ihned z mysli nesprávný nápad nebo myšlenku. Proto se modlíme: „Neuved' nás do pokušení.“ (Mat. 13:13) Prosíme Boha, aby chránil naši mysl a srdce, abychom okamžitě rozeznali špatnost a rychle ji zavrhl. Proto je nutné, abychom stále studovali Bibli, její výstrahy a to, čím nás chrání, a abychom se v mysli stále zabývali hodnotnými věcmi. (Fil. 4:8)

Když se pak žádost stane plodnou, porodí hřích; když je zase dovršen hřích, zplodí smrt.

V noci před svou smrtí řekl Ježíš: „Přichází panovník světa [aby mne zabil]. A nemá nade mnou moc [neboli: nic „ve mně“ (Meziřádkový překlad Království)]. (Jan 14:30) Satan a Ježíš neměli nic společného. V Ježíši nebyl žádný základ zla, žádná nedokonalost, žádný sklon k pěstování nesprávných žádostí těla. V Ježíši nebyla žádná hříšná slabost, které by satan mohl využívat, jak to činí u nedokonalých lidí. (Žid. 2:14, 15) To, co Ježíš podstoupil oné noci a příštího dne, bylo zkouškou. (Žid. 2:18; 5:7, 8) Pro Ježíše to však nebyla zkouška, která by jej mohla vést k tomu, aby se dopustil něčeho zlého nebo nesprávného, protože Ježíš by ani na vteřinu nepřipustil myšlenku na nějaký kompromis, porušení ryzosti nebo na nějaké jednání, v němž by bylo něco nesprávného. Byl rozhodnut podstoupit to, co na něho mělo přijít s Otčovým připuštěním, a nic jej od toho nemohlo odvrátit.

5 Když se pak žádost stane plodnou, porodí hřích

Jestliže se zabýváme nějakou nesprávnou žádostí, místo abychom ji zamítli, připouštíme, aby se stala plodnou. Má možnost růst, stejně jako zaseté semeno. Jestliže ji pak sami pěstujeme tím, že se se tou myšlenkou zabýváme, jistě vyraší. Je-li žádost živena v srdci, člověk se nakonec dopustí hříchu. Takový hříšný skutek je výhonkem nesprávné žádosti, která je živena až do chvíle zrodu. (Srovnej Žalm 7:14 7:15, „KB“.) Jakub nechce říci, že nesprávná žádost není hříšná, dokud se neprojeví nesprávným činem, protože již živení nesprávné žádosti je samo o sobě hříšné. Apoštol Jan například napsal: „Každý, kdo nenávidí svého bratra, je vrah, a vy víte, že žádný vrah v sobě trvale nemá věčný život.“ (1. Jana 3:15; srovnej Matouše 5:28.) Nesprávná žalost rodí nesprávný čin, projevuje se jím; a právě o tomto projevu hříchu se zmiňuje Jakub.

když je zase dovršen hřích, zplodí smrt

Myšlenka, že kterýkoli hřích může vést ke smrti, nás nutí ke střízlivosti. Jestliže někdo připustí, aby v jeho srdci zakořenila nesprávná žádost, a je porušen Boží zákon, pak je takový člověk odsouzen. Pokud se nenapraví, může se dokonce dostat pod moc hříchu a s ním spojeného nesprávného jednání a zaslouží si smrt. „Mzda, kterou platí hřích, je... smrt,“ (Řím. 6:23) To jistě zdůrazňuje, jak je důležité odolávat hříšným sklonům těla.

Nedejte se svést, moji milovaní bratři. Vše dobré, co dostáváme, a každý dokonalý dar je shora, neboť sestupuje od Otce nebeských světél, a u něho není změna z otáčení stínu.

16 Nedejte se svést

Jakub nechtěl, aby se spolukřesťané dali svést k myšlence, že jejich zkoušky působí v podstatě Jehova Bůh. Takový názor by uváděl Nejvyššího do nesprávného světla, protože by jej spojoval se zlem a vyvolával by dojem, že Bůh je příčinou hříchu. Křesťan se také nesmí vymlouvat, že pokušení, které prožívá, je větší, než může snést. Písmo nás totiž ujišťuje: „Bůh je věrný a nepřipustí, abyste byli pokoušeni nad to, co můžete snést, ale spolu s pokušením opatří také východisko, abyste je mohli vydržet.“ (1. Kor. 10:13) Bylo by zhoubné, kdyby si křesťan myslel, že Bůh na něj působí takovým tlakem. Takový nesprávný názor by v něm vyvolal stav uraženosti a zaujatosti vůči Jehovovi Bohu.

moji milovaní bratři

Ačkoli jeho spoluvěřící byli nedokonalí a v mnoha ohledech se dopouštěli chyb, necítí se Jakub nadřazen, ale uznává je naopak jako své bratry k nimž pociťuje náklonnost. Oslovuje je zde výrazem „moji milovaní bratři“, a tím chce zřejmě také podnitit jejich pozornost a zaměřit ji na důležitou myšlenku, o níž se zmiňuje dále.

17 Vše dobré, co dostáváme, a každý dokonalý dar je shora

Dary, které dávají lidé, se neprojeví vždy jako dobré pro ty, kteří s nimi mají co dělat, a často ani pohnutka k dávání není čistá. Lidské dary jsou tedy nedokonalé. To neznamená, že žádný lidský dar není dobrý. Dary od Boha ve skutečnosti někdy přicházejí prostřednictvím lidí. Jehova Bůh je zdrojem všeho, co je naprosto dobré v každém ohledu. Je původcem jediné dokonalých darů. „Sám dává všem lidem život, dech a všechno.“ (Sk. 17:25) Boží dávání je bez výjimky čisté a přispívá lidem k blahu a štěstí. (Sk. 14:17) „Bohatě opatřuje všechno k našemu potěšení“. (1. Tim. 6:17) Boží dary jsou také úplné a bezvadné. Není v nich žádný nedostatek. Jehova přebývá v nejvyšších nebesích, a proto lze říci, že „vše dobré, co dostáváme, a každý dokonalý dar je shora“, to znamená z místa, kde přebývá.

neboť sestupuje od Otce nebeských světél

„Vše dobré, co dostáváme, a každý dokonalý dar“ pochází od Otce neboli stvořitele „nebeských světél“ - slunce, měsíce a hvězd. On o sobě říká, že „dal slunce, aby svítilo ve dne, ustanovení pro měsíc a hvězdy, aby svítily v

Protože to chtěl, zplodil nás slovem pravdy, abychom byli jakýmsi prvním ovocem jeho tvorů

noci“, a že je „ten, který víří moře, aby se rozbouřily jeho vlny, ten, jehož jméno je Jehova vojsk“. (Jer. 31:35) On však není jen tvůrcem nebeských těles, je také zdrojem duchovního osvětlení. Apoštol Pavel píše: „Neboť je to Bůh, jenž řekl: 'Ať ze tmy zazáří světlo', a zazářil na naše srdce, aby je osvětil nádherným poznáním Boha skrze tvář Kristovu.“ (2. Kor. 4:6)

a u něho není změna z otáčení stínu

Když slunce vychází a zapadá, vrhá stíny různě dlouhé a různě intenzivní. Způsob, jak se šíří teplo a světlo vyzařované sluncem, závisí na postavení, v němž je Země při své rotaci a na své oběžné dráze, a tudíž se značně liší. Na rozdíl od slunce nepodléhá stvořitel nebeských těles žádným změnám. U něho neexistuje kolísání, jaké vyvolává slunce, když mění své postavení na obloze a tím vyvolává i změnu stínu. Jen v pravé poledne je slunce vzhledem k pozorovateli ve svém vrcholném bodu. Jehova Bůh však neustále vrcholným způsobem opatřuje to, co je dobré. Můžeme se na něho vždy spolehnout.

18 Protože to chtěl, zplodil nás slovem pravdy

Podle Boží vůle, která působí k uskutečnění jeho dobrého předsevzetí, jsou jednotliví lidé zplodeni jako duchovní synové. V souladu s předcházejícími slovy Jakub ukazuje, že jeden z nejznamenitějších darů - duchovní zrození - pochází od Boha, a že jeho vůle vždy působí dobro. Opakem toho je hřích, který působí smrt. Bůh v žádném ohledu nepůsobí, abychom hřešili. Boží duchovní synové jsou plozeni Božím duchem neboli účinnou silou, jež působí ve spojitosti se slovem pravdy, se zprávou „dobrého poselství“. Apoštol Pavel o tom říká: „Skrze něj [Krista], když jste uvěřili, jste byli také zapečetěni zaslíbeným svatým duchem, který je závdavkem našeho dědictví, aby Bohu patřící vlastnictví bylo osvobozeno výkupným k jeho slávě a chvále.“ (Ef. 1:13,14)

abychom byli jakýmsi prvním ovocem jeho tvorů

Boží předsevzetí a těmi, kteří byli zplodeni jeho duchem, je, že mají být „jakýmsi prvním ovocem“ neboli 'druhem prvního ovoce'. Jsou vzati z lidstva jako první ovoce pro Boha. Podle Zákona daného Izraeli bylo první ovoce obětováno Nejvyššímu. (2. Mojž. 22:29, 30; 23:19) Starověký Izrael byl označen jako 'první výnos' pro Boha. (Jer. 2:3) Stejně i ti, kteří jsou vzati z lidstva, jsou odděleni pro svatou službu, aby byli 'královstvím a kněžstvími' Bohu. (Zjev.

To vězte, moji milovaní bratři: Každý člověk má být rychlý k slyšení, pomalý k mluvení, pomalý k hněvu;

5:10) Jakub měl možná také na mysli obětování prvního výtěžku ječmene 16. nisanu (který byl v roce 33 n.l. dnem Ježíšova vzkříšení) a obětování dvou pšeničných chlebů v den letnic (kdy došlo k vylití svatého ducha). (3. Mojž. 23: 4-11, 15 až 17) Z tohoto hlediska byl tím prvním ovocem sám Kristus a „jakýmsi“ prvním ovocem byli jeho spoludědici.

19 To vězte, moji milovaní bratři

Slova „to vězte“ se mohou vztahovat na to, co bylo řečeno předtím, že jako křesťané byli zplozeni, aby byli „jakýmsi prvním ovocem“. Jestliže to skutečně vědí, projeví se to jednáním. Ježíš řekl svým věrným apoštolům: „Jestliže to víte, jste šťastni, děláte-li to.“ (Jan 13:17) O jednom spravedlivém muži (králi Josiášovi) řekl prorok Jeremiáš: „Hájil právní nárok sklíčeného a chudého. Tak to bylo dobré. 'Neznamená to, že mne znal?' je Jehovův výrok.“ (Jer 22: 16) Tento spravedlivý muž jednal podle toho, co skutečně a opravdu věděl o Jehovovi Bohu ve svém srdci. (Srovnej 1. Jana 3:6.) Učedník Jakub chce opět upozornit spoluvěřící na důležitou myšlenku, a proto je oslovuje výrazem „moji milovaní bratři“. Ve skutečnosti říká: 'Protože víte, že vám Bůh dal nové zrození slovem pravdy, a byli jste tím poctěni, měli byste tuto novost života dávat najevo svým chováním a žít podle toho, k čemu jste byli povoláni, jak je ukázáno dále.

Slyšet a jednat

Každý člověk má být rychlý k slyšení

Křesťané by měli jistě rychle reagovat na Boží slovo neboli poselství. V tomto případě slyšet také znamená poslouchat. (Jan 8:37, 38, 47) Neměli bychom být jen posluchači, ale také činiteli. Jestliže s mírností nasloucháme Božímu „slovu“, musíme odložit jakoukoli pýchu, tvrdošijnost, předsudky a osobní názory. Měli bychom toužit po Božím „slovu“, jako malé dítě touží po mléku. To neznamená, že jsme všichni duchovně malými dětmi, ale že toužíme po slovu, jako se malé děti dychtivě těší na to, že dostanou mléko. (Srovnej 1. Petra 2:2.) Podobnost není v tom, že bychom byli malými dětmi, ale v tom, že máme silně a dychtivě toužit po tom, abychom se stále mohli živit tímto slovem.

pomalý k mluvení

Než promluvíme, měli bychom si důkladně rozmyslet, co chceme říci. (Přísl. 15:28; 16:23) Teprve když jsme sami věnovali pozornost Božím poža-

hněv muže totiž nepůsobí Boží spravedlnost.

davkům, můžeme poučovat jiné. (Řím 2:17-24) Musíme dávat pozor, abychom se nezačali podobat lidem, o nichž apoštol Pavel řekl, že chtěli být učiteli, ale nerozuměli slovům, jichž užívali, ani pojmům, o nichž něco 'tak usilovně tvrdili'. (1. Tim. 1:7) Neměli bychom mluvit a sdělovat jiným nějaké myšlenky, dokud jsme nejdříve pozorně nenaslouchali, co říká Boží slovo. Nemáme-li biblický podklad pro to, co říkáme, můžeme značnou měrou svádět sami sebe i jiné. Přísloví 17:27 říká: „Každý, kdo zdržuje své výroky, má poznání, a muž s rozlišovací schopností je klidného ducha.“

Je zřejmé, že Jakubova rada o tom, abychom byli pomalí k mluvení, je časová vzhledem k tomu, jaké pokárání byl nucen udělit bratrům ve 3. a 4. kapitole tohoto dopisu.

pomalý k hněvu

Jsme nabádáni, abychom se ze všech sil snažili ovládat hněv a nerozčilovali se. Tato myšlenka je uvedena ve spojení s poslušnou reakcí na „slovo pravdy“. Z toho je zřejmé, že ke zkoumání pravdy musíme přistupovat se správným rozpoložením mysli a srdce. Člověk, který je nějak vzrušen, nemůže skutečně pochopit význam Božích požadavků. (Srovnej Přísloví 19:3.) V takovém stavu by podle nich nejednal. Zlobí-li nás, co říkají jiní, měli bychom se zklidnit, než odpovíme, abychom se vyvarovali rozhořčené, mstivé odpovědi, která by mohla druhé rozhněvat a odcizit je a způsobit nám mnoho těžkostí. Někdy se snad hněváme, ale Bible nás varuje: „Hněvejte se, a přece nehřešte.“ (Ef. 4:26) Budeme-li v takovém okamžiku pomalí, pokud jde o projevení hněvu, uchrání nás to před hříchem.

20 hněv muže totiž nepůsobí Boží spravedlnost

Spravedlnost, kterou Bůh vyžaduje od svých služebníků, nemůže nikdy vyvěrat z hněvivého rozpoložení. Hněv nebude podněcovat člověka, aby poslouchal Písmo. Jestliže je někdo rozhněvaný, spíše učiní něco, čeho bude později litovat, možná po celý svůj život. Hněv člověka také zastíňuje Boží spravedlnost. Jestliže jiní vidí člověka, který tvrdí, že slouží Bohu, ale je náchylný k hněvivému jednání, nemohou v takovém člověku, který tvrdí, že je křesťan, vidět pravou podobu Boží. Mohou se sami sebe ptát, zda je žádoucí sloužit nějakému Bohu, jehož služebníci projevují takovou špatnou vlastnost. Jestliže tedy lidé, kteří tvrdí, že jsou Božími služebníky, podléhají hněvu, kládou překážku do cesty jiným, kteří by jinak přijali pravdu. Může to v lidech vyvolat předsudky, takže se odvrátí od biblické pravdy, kterou oznamuje takový křesťan a jeho druhové. Přísloví říká: „Kdo je pomalý k hněvu, má

Odložte proto všechnu špinavost a to přebytečné, špatnost, a přijměte s mírností vštepování slova, které může zachránit vaše duše.

hojnost rozlišovací schopnosti, ale kdo je netrpělivý, zvětšuje pošetilost.“ (Přisl. 14:29)

21 Odložte proto všechnu špinavost

Vzhledem k tomu, že křesťan by chtěl být rychlý k slyšení, pomalý k mluvení a pomalý k hněvu, měl by se zbavit veškeré špatnosti, to znamená všeho, co je z Božího stanoviska ohavné nebo odporné. Takové věci v nás podporují neposlušnost a hněvivost. Patří sem špinavé názory a skutky. Hřích má 'podvodnou moc', která může způsobit, že se nám hřích zdá lákavý, žádoucí a přitažlivý. (Žid. 3:13) Musíme ho vidět v pravém světle a pochopit, co je na něm odporné, čím špiní lidský život snižuje jeho úroveň, jak zanechává ošklivé skvrny na jménech lidí i v jejich mysli a srdci. (Srovnej Judu 23) Zdravá nenávist vůči špatnému jednání nás proti němu velmi dobře chrání. Křesťan musí mít čistou mysl a srdce, aby na něj mohl plně působit zdravý vliv slova pravdy.

a to přebytečné, špatnost

Řecké slovo, jehož zde užívá Jakub a které je přeloženo výrazem „přebytečné“, má základní význam „hojné“ a může také znamenat „nadměrné“, včetně toho, co zůstává jako přebytek. (Srovnej použití tvarů tohoto výrazu u Matouše 5:37; 14:20.) Některé překlady proto zní: „zlo, které je tak všeobecně rozšířené“ (*Nový mezinárodní překlad, angl.*); „přemíru špatnosti“ (*Ekumenický překlad*). Každá špatnost je nežádoucí a snaží se v nás růst a rozšiřovat se jako kvas. (1. Kor. 5:6) Výraz „to přebytečné, špatnost“ se tedy vztahuje na špatnost všeho druhu, zkaženost, která se stále objevuje v našem srdci. (Srovnej Římanům 7:13-25.) Naše nedokonalé tělo totiž „není poddáno zákonu Božímu, ani ve skutečnosti nemůže být,“ protože je ve své podstatě hříšné. (Řím. 8:7)

Křesťané by se proto měli stále snažit důsledně odstraňovat, ano vykořeňovat tyto věci z mysli a srdce, aby svůj život uváděli plněji do souladu s pravdou, a tak aby větší měrou zrcadlili Boží svatost. Každý křesťan by měl zkoumat svůj způsob života a svoji osobnost a pokusit se odstranit všechnu nečistotu těla a ducha i všechno, co ho odvádí od jeho povolání křesťana - dokonce každou stopu po tom, pokud je to možné. Apoštol Pavel pro to uvedl jeden dobrý důvod: „Protože tedy, milovaní, máme toto zaslíbení, očisťujeme se od každého poskvrnění těla i ducha tím, že zdokonalujeme svatost v Boží bázni.“ - 2. Kor. 7:1.

V 1. Petra 1:14-16 vyjadřuje apoštol Petr tyto myšlenky následovně: „Jako poslušné děti se přestaňte utvářet podle žádostí, které jste měli dříve ve své nevědomosti, ale ve shodě a tím svatým, který vás povolal, staňte se i vy sami svatými ve svém celém chování, protože je psáno: 'Máte být svatí, protože já jsem svatý.'“ To neznamená, že bychom si, měli myslet, že jsme svatí na základě vlastních zásluh, a že bychom měli mít proto pocit, že převyšujeme druhé. Protože v našem těle nepřebývá nic dobrého, musíme dále vést boj proti zlému, které v nás stále klíčí. Musíme pokorně uznávat, že jsme nehodní hříšníci, a že tedy musíme svoji 'svatost zdokonalovat.' Iz. 65:5; Řím. 7:18; 1.Jana 1:8-10.

a přijměte s mírností vštěpování slova

Křesťané tím, že odstraňují zlé ze srdce a z mysli, připravují půdu pro vštěpování „slova“ pravdy, které potom může vzkvétat v poli, jež nemá plevel. Neměli bychom „slovu“ odporovat, ale měli bychom je přijímat v duchu mírnosti a umírněnosti a ochotně se podřizovat jeho působení. (Sk 17: 11,12; srovnej 13:45, 46, 48) Toto vštěpování se nevztahuje jen na původní vštípení „slova“ do nově obrácených křesťanů. Je tím naopak míněno, že křesťan připustí, aby v něm stále více zapouštěla kořeny pravda z pravdivého Božího poselství, které je celé obsaženo v Bibli. Přijímá všechno, co slyší, a pokorným srdcem a poslušně, aby to do něho proniklo a zapustilo to v něm kořeny. (Ef. 3:17-19; Kol. 2:6, 7) Kdo to činí, ponese hojně ovoce jako ten, kdo byl zaset do znamenité půdy v podobenství o rozséváči. - Mat. 13:23; Gal. 5:22. 23.

které může zachránit vaše duše

Vštípené „slovo“ zplodí s pomocí Božího ducha novou osobnost, která odpovídá Božímu obrazu. Tím dosahuje křesťan schválení u Boha i u Krista. „Slovo“ má tedy životně důležitou úlohu, pokud jde o záchranu. Apoštol Pavel nám říká, jak by „slovo“ mělo působit na křesťany: „Pokud jste jej [Krista] vůbec slyšeli a byli jím vyučováni, jako je pravda v Ježíši, . . . máte odložit starou osobnost, která odpovídá vašemu dřívějšímu způsobu chování a která se kazí podle... klamných žádostí [osobnosti].... máte být obnoveni v síle, která podněcuje vaši mysl a máte obléci novou osobnost, která byla stvořena podle Boží vůle v pravé spravedlnosti, a věrné oddanosti.“ (Ef. 4:21-24)

Staňte se, však činiteli slova, a ne pouze posluchači, a neklamte se falešným uvažováním,

22 Staňte se však činiteli slova

Jako křesťané musíme uplatňovat „slovo“ pravdy ve svém životě a musíme dávat najevo, že věříme v jeho užitečnost a v moudrost, jež je v něm obsažena. Stále bychom měli tomuto „slovu“ věnovat pozornost a měli bychom se jím řídit. Ježíš zdůraznil: „Ne každý, kdo mi říká: 'Pane, Pane,' vejde do nebeského království, ale ten, kdo činí vůli mého Otce, který je v nebesích.“ (Mat. 7:21, 24-27) Také řekl: „šťastní... jsou ti, kteří slyší Boží slovo a zachovávají je!“ (Luk. 11:28)

a ne pouze posluchači

Být křesťanem neznamená jen uctivě naslouchat rozpravě o „slovu“ pravdy. Nestačí jen účastnit se křesťanských shromáždění a předčítání Písma. (Řecký výraz přeložený slovem „posluchači“ označuje ty, kteří naslouchají veřejnému předčítání Písma, jak to činili židovští ctitelé. Někteří z nich pilně chodili do synagógy a vždy znovu poslouchali, čtení Písma, ale nevyvolalo to v nich víru, takže neuznali Mesiáše; stejně jsou na tom dnes mnozí lidé, kteří naslouchají čtení z Bible.) Být pravým posluchačem znamená mít víru, a víra působí skutky. (Řím. 10:17; Jak. 2:20) 'Pouze posluchač' by byl člověk bez víry.

a neklamte se falešným uvažováním

Někdo si možná myslí, že splnil svou náboženskou povinnost, jestliže se účastnil křesťanských shromáždění, uctivě naslouchal tomu, co se tam říkalo, a potom se věnoval osobnímu čtení Bible. A přece v jiných ohledech se možná jeho život příliš neliší od života lidí, kteří netvrdí, že jsou Božími služebníky. Jestliže takový člověk neuznává, že se právě uctívání vztahuje na jeho celý život, dopouští se sebeklamu. Ztrácí ze zřetele, že Božím požadavkem je poslušnost vůči „slovu“ pravdy. Takový klam může být na cestě k záchraně nebezpečnější překážkou než nevědomost nebo nedostatek víry, a může být obtížnější překonávat jej. (Viz též Jakuba 2:18, 19; 4:17.) Jehova Bůh vyžaduje výlučnou oddanost, oddanost, která se dotýká každé oblasti lidského života. (1. Kor. 10:31) Kdo pěstuje pouze vnější formy uctívání, selhává v tomto směru.

neboť jestliže je někdo posluchačem slova, a ne činitelem, takový Je jako muž, který se dívá na svůj přirozený obličej v zrcadle. Dívá se totiž na sebe a odchází a ihned zapomíná, jakým je člověkem. Kdo se však zahledí do dokonalého zákona, který náleží k svobodě, a kdo na něm trvá, ten bude šťastný, když to bude dělat, protože se nestal zapomnětlivým posluchačem, ale činitelem skutku.

23 neboť jestliže je někdo posluchačem slova, a ne činitelem, takový je jako muž, který se dívá na svůj přirozený obličej v zrcadle

Člověk, který se dívá na odraz své podoby v zrcadle, může vidět všechny své nedostatky a vady. Pravděpodobně se dívá proto, aby zhodnotil své vzezření, aby o něm uvažoval a aby, pokud možno, opravil všechno, co je na jeho zjevu v nepořádku. Jeho mysli je sdělováno, jak vypadá. A tak i my, slyšíme-li „slovo“, můžeme vidět, jací skutečně jsme.

24 Dívá se totiž na sebe a odchází a ihned zapomíná, jakým je člověkem

Člověk před zrcadlem obvykle nevěnuje mnoho času tomu, aby si učinil názor na svůj zevnějšek. Snad vidí známky přibývajících věků. Z napětí a bezesných nocí se mu možná vytvořily váčky pod očima. Někdy zanechává své stopy rozmařilý život. Když se takový člověk dívá do zrcadla, jasně tyto věci vidí a ty by v něm měly vyvolat obavy a přimět jej, aby vážně uvažoval o tom, jak užívá svého života a jak by se mohl ve zbývajících letech zlepšit. Jakmile se však odvrátí, jeho zájem o jeho vzezření rychle ochabuje. Snad dokonce raději zapomene na některé nežádoucí rysy. Když je od zrcadla daleko a zaměstnává se jinými věcmi, úplně zapomíná na svůj zevnějšek i na to, co snad by bylo nutno napravit. (Srovnej 2. Petra 1:9) Jinak jedná člověk, který je činitelem skutků. Ten nahlíží hluboko do dokonalého zákona.

25 Kdo se však zahledí do dokonalého zákona

Řecký výraz pro sloveso „zahledí se“ znamená „sklánět se u něčeho“. Je tím míněno sklánět se kupředu, abychom se na něco podívali velmi bedlivě. (Srovnej Jana 20:5, 11; 1. Petra 1:12.) Právě tak jedná činitel skutků. Zkoumá dokonalý zákon s touhou jednat podle něho, a ve vztahu k tomuto zákonu vidí nám sebe a svůj život. Tento zákon je dokonalý, úplný, neboť zahrnuje všechno, co se od křesťana vyžaduje. Nepotřebuje žádné dodatky v podobě lidských podání, které by doplnily nebo vynahradily nějaký nedostatek. Jeho přikázání a zásady jsou dokonalým vodítkem ke správnému chování a vedou k záchraně a k Božímu schválení. (Přís 30:5, 6; Žalm 119:105,140)

Jestliže někomu připadá, že zachovává vnější způsob uctívání, a přece nedrží svůj jazyk na uzdě, ale dále klame své vlastní srdce, jeho způsob uctívání je nicotný

který náleží k svobodě

Tento zákon jde ruku v ruce se svobodou, které užívá Boží lid. Taková svoboda je opakem otroctví hříchu a smrti. Výraz „zákon, který náleží k svobodě“, se vztahuje na novou smlouvu, jejíž zákony jsou napsány na srdce. (Jer. 31:33) Na rozdíl od Mojžíšova zákona, který odsuzoval Izraelity jako hříšníky zasluhující smrt „zákon, který náleží k svobodě“ vede k životu, (Řím. 7:5, 6, 9; 8:2, 4; 2. Kor. 3:6-9) Křesťané tedy nejsou pod nějakou rozvláchnou sbírkou předpisů a nařízení, ale jsou vedeni Boží zjevenou vůlí. (Gal 5:1, 13, 14) Jednají tedy na základě svého svědomí vůči Bohu. Jejich jednání vychází ze srdce, je dobrovolné, nevynucené nějakým souborem pravidel, za jejichž porušení by byl určen trest. Skutečným základem Božího zákona je láska, a proto křesťanské uctívání je v první řadě pozitivní, nikoli negativní. (Mat. 22:37-40; srovnej Jakuba 2:12.)

a kdo na něm trvá

Trvat na zákoně, který náleží k svobodě, znamená činit více, než jej zkoumat. Takový člověk se liší od člověka, který se dívá do zrcadla a pak zapomíná, co viděl v zrcadle, a ztrácí o to zájem. Křesťan 'zůstává vedle' (Meziřádkový překlad Království, angl.) dokonalého zákona, to znamená, že na něm „trvá“, stále jej zkoumá z toho hlediska, aby se mu v životě přesně přizpůsoboval. (Žalm 119:9, 16, 97) Je nutno stále se plně zabývat tímto zákonem a připustit, aby byl naším vůdcem.

ten bude šťastný, když to bude dělat, protože se nestal zapomnětlivým posluchačem, ale činitelem skutku

Křesťan, který ve svém každodenním životě uplatňuje „slovo“, dokazuje, že není zapomnětlivým posluchačem - že není člověkem, který snad uctivě poslouchá, ale potom nejedná podle poučení, které slyšel. Skutečně uplatňuje to, co slyší. Je proto šťastný. Dokonalý zákon mu přináší pravý užitek, a jeho život se tak stává daleko radostnějším. (Žalm 19:7-11; 19:8-12, „KB“; srovnej 1. Timoteovi 4:8) Je [spokojený a pociťuje zadostiučinění z vědomí, že je milý v Jehovových očích.

26 Jestliže někomu připadá, že zachovává vnější způsob uctívání

Někdo si snad představuje, že je zbožný a plně oddaný Bohu. Snad dokonce koná i nějaké spravedlivé skutky, a sám sobě se tím jeví jako ctitel

oddaný celým srdcem. V jeho chování však může být vážný nedostatek - nedostatek, který by mohl uvést v pochybnost jeho tvrzení, že je křesťan. Celá křesťanova životní cesta by měla odpovídat „slovu“ pravdy. Musí vycházet ze srdce, nesmí vyplývat jen ze lpění na nějakých formalitách nebo z nějakých předepsaných zvyklostí. Skutečně rozhodující je, jak člověka oceňuje Bůh, ne to, jakým se člověk jeví sám sobě. (1. Kor. 4:4)

a přece nedrží svůj jazyk na uzdě

Vážný nedostatek, o němž se zde Jakub zmiňuje, je neschopnost ovládat jazyk, který pak mluví něco špatného. Sem patří klepaření, pomlouvání, unáhlené výroky, lichocení, klamně argumentování a podobně. Ať předstírá cokoli, jeho řeč jej odsuzuje jako pokrytce. Farizeové byli ve svých vlastních očích spravedliví, ale svým jazykem lichotili, lhali, hledali svou vlastní slávu a mluvili špatně o těch, které považovali za nižší. (Mar. 12:38-40; Jan 7:47, 48; srovnej Římanům 3:10-18.)

ale dále klame své vlastní srdce

Samospravedlnost vede k sebeklamu. Křesťanství vyžaduje, abychom ovládali údy svého těla, včetně jazyka. 'Každá myšlenka má být zajatá a učněna poslušnou Krista.' (2. Kor. 10:5) Ten, kdo si myslí, že žije jako křesťan, a přece nedrží na uzdě svůj jazyk a škodí druhým nebo sám sobě, klame tedy sám sebe. Snad má schopnosti a dokonce i nadšení a působí dojmem dobrotivého člověka. Ve skutečnosti však nechápe, co to znamená být křesťanem. (1. Kor. 13:1-3) Žádný člověk, který stále pěstuje nějaký zvyk zneuctívající Boha, nemůže být Božím oddaným služebníkem. Jakub říká o jazyku více ve 3. kapitole.

jeho způsob uctívání je nicotný

V chování takového člověka je značný nedostatek, a proto jeho uctívání není Jehovovi přijatelné. Není to skutečné uctívání Boha, ale pouhý formalismus, jednání, jež je znečištěno neschopností ovládat jazyk. Takové zdánlivé uctívání je poskvrněné, nečisté, a proto nicotné neboli zbytečné. Srovnej se slovy u Aggea 2:14 (2:15, „KB“), kde prorok ukazuje, že lhostejnost, kterou projevíli izraelité při obnovování chrámu, vedla k tomu, že z Božího stanoviska byly všechny jejich skutky nečisté. Měli určitý způsob uctívání, ale v Božích očích to nemělo cenu.

Způsob uctívání, který Je čistý a neposkvrněný ze stanoviska našeho Boha a Otce, Je takový: starat se o sirotky a vdovy v jejich soužení a zachovávat se bez poskvrny od světa.

27 Způsob uctívání, který je čistý a neposkvrněný ze stanoviska našeho Boha a Otce, je takový

Je zde zmínka o uctívání, které Jehova Bůh považuje za čisté, svaté a neposkvrněné, nedotčené špatností. Jehova je nejen Bohem pomazaných křesťanů, ale je také jejich Otcem, protože je zplodil svým duchem, aby byli jeho syny. Jakub se zde nesnaží vyjádřit plnou definici pravého uctívání se všemi jeho požadavky; neříká, že péče o vdovy a sirotky a neposkvrněnost od světa je všechno, co zahrnuje pravé uctívání. Ukazuje, že pravá služba Bohu je více než pouhá formalita vykonávaná podle nějakého souboru pravidel, ale že se dotýká srdce a vztahuje se na celou osobu a zahrnuje všechno v životě, včetně soucitu a lásky k jiným. (1. Jana 3:18)

starat se o sirotky a vdovy v jejich soužení

Rys, který je typický pro pravé křesťany, je činný zájem o ty, kteří jsou v nouzi, včetně sirotků a vdov, kteří jsou často mezi sklíčenými lidmi, trpícími v soužení. (Gal. 2:10) Křesťan by jim měl ochotně a dychtivě přicházet na pomoc. Křesťanské dávání ze správné pohnutky má v Božích očích velkou cenu. (2. Kor. 9:6-15; Žid. 6:10; 13:16) Bůh ukazuje, že je ochráncem vdovy i chlapce bez otce. (5. Mojž. 10:17, 18; Žalm 68:5; 68:6, „KB“)

Raný křesťanský sbor již od samého začátku se zvláštním zájmem pečoval o vdovy. (Sk. 6:1-6) V podobenství o ovcích a kozlech Ježíš ukázal, že láska a laskavé služby prokazované nejmenším z Kristových bratrů, kteří jsou v nouzi, jsou základem příznivého soudu. (Mat. 25:35, 36, 45) Apoštol Pavel vybízí: „Pokud k tomu tedy máme příhodný čas, vskutku, čiňme dobře všem, zvláště však těm kteří jsou nám příbuzní ve víře.“ (Gal 6:10; 1. Jana 3:14-18; Jak. 2: 14-17) K zájmu o ponížené a potřebné lidi také patří, abychom s nimi mluvili utěšujícím způsobem a přinášeli jim potěchu, kterou poskytuje Písmo. To pro ně bude znamenat duchovní budování. (1. Tess. 5:14; 2. Kor. 1:3-5)

a zachovávat se bez poskvrny od světa

„Svět“ se zde jako na mnoha místech v Bibli vztahuje na lidi všeobecně, kteří neslouží Bohu, ale „leží v moci toho zlého“. (1. Jana 5:19) Křesťan by měl stát mimo a měl by se odlišovat od světa, protože by neměl být jeho částí. (Jan 17:14) Neměli bychom se podílet na násilí a zkaženosti světa, neměli bychom se účastnit jeho politiky, nacionalismu nebo nespravedlivých plánů,

jež působí rozpory. Nemůžeme také být pravými křesťany, jestliže přijímáme nějaké názory, řeč nebo chování, jež by nebyly v souladu s Boží vůlí. Stejně zkažené v Božích očích by bylo, kdybychom se dali stejnou cestou jako svět a činili stejně nespravedlivé věci, jaké činí svět, ačkoli bychom nepěstovali přímé společenství se světskými lidmi. Přece bychom byli poskvrnění, znečištění světem. (Řím. 12:2) Musíme si uvědomit, že něco takového se může stát přímo ve sboru, jak Pavel varuje Timotea: „Ve velkém domě jsou nádoby nejen ze zlata a stříbra, ale také ze dřeva a kameniny, a některé k čestnému účelu, ale jiné k účelu, který postrádá čest. Jestliže se tedy někdo zachová čistý od těchto posledních nádob, bude nádobou k čestnému účelu, posvěcenou, užitečnou svému majiteli, připravenou pro každé dobré dílo. Proto utíkej před žádostmi, které jsou vlastní mládí, ale usiluj o spravedlnost, víru, lásku, pokoj spolu s těmi, kteří vzývají Pána z čistého srdce.“ (2. Tim. 2:20-22)

OTÁZKY KE STUDIU

VERŠ 1

Jakub

- 1 Na které čtyři muže v Řeckých písmech se vztahovalo jméno Jakub?
- 2 Jak můžeme vyloučit jako pisatele dopisu: a) otce věrného apoštola Judy? b) bratra apoštola Jana? c) apoštola, který byl synem Alfeovým?
- 3 Jak můžeme dokázat, že pisatelem dopisu byl Jakub, nevlastní bratr Ježíšův?

otrok Boha a Pána Ježíše Krista

- 1 Proč o sobě Jakub mluví jako o otroku, a ne o bratru Ježíše Krista?
- 2 Jak je křesťan otrokem Krista i Jehovy?

dvanácti kmenům

- 1 Na koho se vztahuje výraz 'dvanáct kmenů', jimž píše Jakub? Odůvodni to.
- 2 Jak se někdo stává členem duchovního izraele?

které jsou rozptýleny

- 1 Jak bylo duchovních 'dvanáct kmenů' rozptýleno?

Pozdravy!

- 1 Jaký je v řečtině doslovný význam výrazu „Pozdravy“?
- 2 Jak výraz „Pozdravy!“ poskytuje do jisté míry důkaz, že pisatelem dopisu byl Jakub, Pánův nevlastní bratr?

VERŠ 2

Pokládejte to jen za radost

- 1 Proč by křesťané měli považovat „jen za radost“, nastanou-li zkoušky?

moji bratři

- 1 Proč mohl Jakub právem oslovit rozptýlené křesťany jako bratry?
- 2 Jaký postoj dal Jakub najevo tím, že své čtenáře oslovil výrazem „moji bratři“?

když se setkáte s rozmanitými zkouškami

- 1 Co všechno může patřit ke zkouškám?
- 2 Setkává se křesťan ještě s jinými zkouškami, než jaké postihují nekřesťany?

VERŠ 3

neboť vy jistě víte, že ta vyzkoušená Jakost vaší víry působí vytrvalost

- 1 Jestliže vzniknou zkoušky, proč bychom v nich měli vytrvat jen s radostí, a ne zasmušile?
- 2 Je-li naše víra zkoušena, jaký druh vytrvalosti rozvíjíme?

VERŠ 4

Ať však vytrvalost dokončí své dílo

- 1 Proč je nejlepší čelit zkoušce bez stížností a nevzdat se?
abyste byli úplní a zdraví v každém ohledu a nic vám nechybělo
- 1 Jaké „dílo“ v nás vykonává vytrvalost?
- 2 Jak se staneme 'úplnými a zdravými v každém ohledu' jestliže věrně vytrváme?

VERŠ 5

Jestliže tedy někomu z vás chybí moudrost

- 1 Co je moudrost?
- 2 O jaké zvláštní moudrosti se zde mluví?
- 3 Nemáme-li potřebnou moudrost, jak můžeme reagovat v obtížné situaci?
ať neustále žádá Boha
- 1 Proč bychom měli neustále prosit Boha, jsme-li ve zkoušce nebo stojíme-li před obtížnými problémy?

neboť všem dává štědře a bez výčitek

- 1 Jak Bůh štědře dává?
- 2 Jak Bůh dává bez výčitek?
a bude mu dána
- 1 Jak nám moudrost od Boha pomůže obstát ve zkoušce?
- 2 Když Bůh vyslýchá modlitby o moudrost, abychom mohli čelit zkoušce, jak se to může lišit od způsobu, jímž vyslýchá jiné modlitby?
- 3 Jakými způsoby může být vyslyšena naše modlitba o moudrost?

VERŠ 6

Ať však stále žádá ve víře a vůbec nepochybuje

- 1 Popiš víru kterou bychom měli mít, když prosíme Boha o moudrost.
neboť ten, kdo pochybuje, je jako mořská vlna, která je hnána větrem a zmítána sem a tam
- 1 V jakém stavu je člověk, který pochybuje, když se modlí k Bohu?

VERŠ 7

Ať se totiž takový člověk nedomnívá, že dostane něco od Jehovy

- 1 Proč Bůh nevyslyší modlitbu člověka, který pochybuje?

VERŠ 8

je nerozhodným mužem, nestálým na všech svých, cestách

- 1 Jak je člověk, který pochybuje v modlitbě, patrně stejně zaměřen i v jiných životních záležitostech?

VERŠ 9

Ať však ponížený bratr jásá nad svým povýšením

- 1 Jak je povýšen chudý člověk, který se stává křesťanem?
- 2 Má chudý člověk nějakou nevýhodu, pokud jde o jeho postavení ve sboru nebo ve službě Bohu?

VERŠ 10

a bohatý nad svým ponižením

1 Jak pocítí bohatý člověk ponižení, když se stane křesťanem?

2 Jak ale může bohatý člověk jásat nad svým ponižením?

protože pomine jako květ rostlinstva

1 Popiš, jak bohatý člověk pomíjí „jako květ rostlinstva“.

VERŠ 11

Slunce pak vychází se svým spalujícím horkem a působí, že rostlinstvo vadne a jeho květ opadá a krása jeho vnějšího vzhledu pomíjí

1 Jak Jakub popisuje působení slunečního žáru na rostlinstvo?

Tak rovněž bude bohatý chřadnout na svých životních cestách

1 Jak je bohatý člověk srovnán s květinou zejména v tom ohledu, že vadne ve slunečním žáru?

2 Jak se však může bohatý křesťan skutečně radovat ze svého bohatství?

3 Jaký protiklad vyjádřil král David a jak ukázal, že vnější vzezření je někdy klamné?

VERŠ 12

šťastný je muž, jenž neustále vytrvává ve zkoušce

1 Co zde Jakub míní výrazem 'zkouška'?

2. Proč vzrůstá štěstí člověka, který vytrvává ve zkoušce?

neboť když se osvědčí, přijme korunu života

1 Co je slíbeno křesťanu, který vytrvá ve zkouškách až do konce?

2 Jestliže křesťan věrně vytrvá, zaslouží si tím život nebo ho dostane jako odplatu či odměnu? Vysvětli to.

kteřou Jehova zaslíbil těm, kteří ho stále milují

1 Na základě jakého požadavku je možno přijmout zaslíbení?

VERŠ 13

Když Je někdo ve zkoušce, ať neříká: „Jsem zkoušen Bohem“

1 Jakým nesprávným uvažováním by se mohl dát vést křesťan, který se setkává s nějakým odporem?

2 Může si být křesťan nějakým způsobem jistý, že bude schopen úspěšně vytrvat ve zkoušce?

Vždyť Bůh nemůže být zkoušen zlými věcmi

1 Proč je tento výrok pravdivý? (Srovnej Žalm 19: 7-10; 19: 8-11, „KB“.)

ani sám nikoho nezkouší

1 Setkáme-li se s nějakou obtížnou situací, v níž jsme sváděni k hříchu, jak bychom se měli na věc dívat?

2 Proč se můžeme na zkoušku dívat jako na něco, co bude působit v náš prospěch?

VERŠ 14

ale každý je zkoušen tím, že je přitahován a lákán svou vlastní touhou

1 Co způsobí, že člověk, který je ve zkoušce, zhřeší?

2 Jestliže někdo za určitých okolností zhřeší, komu by měl správně připisovat vinu? Proč?

3 Jaké prostředky používá nikoli Bůh ale svět, aby nás přiměl k hříchu?

4 Proč se modlíme k Bohu: „Neuveď nás do pokušení“?

5 Proč zkoušky a utrpení nezlákaly Ježíše ke zlému jednání?

VERŠ 15

Když se pak žádost stane plodnou, porodí hřích

1 Popiš, jak člověk začne hřešit.

2 Je hříchem jediné nějaký veřejný čin?

když je zase dovršen hřích, zplodí smrt

1 Jak může jakýkoli hřích dovést člověka ke smrti?

VERŠ 16

Nedejte, se svést

1 Jak by se mohl dát svést křesťan, který je ve zkoušce?

2 Měli bychom trpět úzkostlivým strachem, že nebudeme schopni úspěšně obstát v nějaké zkoušce?

moji milovaní bratři

1 Co je zde ukázáno tím, že Jakub své čtenáře oslovuje jako bratry“?

VERŠ 17

Vše dobré, co dostáváme, a každý dokonalý dar Je shora

1 Co často postrádají lidské dary?

2 Odkud jediné pocházejí dokonalé dary a proč lze říci, že jsou dokonalé?

neboť sestupuje od Otce nebeských světél

1 Proč může být Bůh označen jako 'Otec nebeských světél'? a u něho není změna z otáčení stínu?

1 Jakým znázorněním můžeme vysvětlit význam tohoto výroku?

2 Jak tento výrok ukazuje, že se můžeme vždy plně spoléhat na Boha?

VERŠ 18

Protože to chtěl, zplodil nás slovem pravdy

1 O čem mluví Jakub jako o jednom z nejlepších Božích darů?

2 Jakým způsobem zplozuje Bůh duchovní syny?

abychom byli jakýmsi prvním ovocem jeho tvorů

1 Jak jsou duchem zplození synové Boží „jakýmsi prvním ovocem“?

2 Co mohl mít Jakub na mysli v souvislosti s obětími dary Izraelitů 16. nisana a v den letnic?

VERŠ 19

To vězte, moji milovaní bratři

1 Proč Jakub říká svým čtenářům: „To vězte“?

2 Jak je ukázáno u Jana 13: 17 a Jeremiáše 22:16 že to, co opravdu víme, nás může podnítit k jednání?

3 Co tedy ve skutečnosti Jakub říká?

Každý člověk má být rychlý k slyšení

1 Jaký je význam slova „slyšení“, jak je zde použit?

pomalý k mluvení

1 Co můžeme zahrnout do rady, že máme být 'pomalí k mluvení'?

2 Co by na tom bylo špatného, kdybychom byli příliš rychlí k mluvení?

pomalý k hněvu

1 Jak bychom mohli jednat nesprávně, kdybychom se dali unést hněvem a mluvili příliš rychle?

2 Ačkoli se snad sice někdy hněváme, jaké obtížné situace se vyvarujeme, budeme-li v projevech hněvu umírnění?

VERŠ 20

hněv může totiž nepůsobí Boží spravedlnost

1 Proč spravedlnost, kterou od nás vyžaduje Bůh, nikdy nevytvěrá z hněvivého rozpoložení?

2 Jak lidský hněv také zastíňuje Boží spravedlnost?

VERŠ 21

Odložte proto všechnu špinavost

1 Proč je to nutné?

a to přebytečné, špatnost

1 Proč je špatnost označena výrazem „to přebytečné“?

2 Jak musí křesťan přijmout vštěpování slova „s mírností“?

3 Znamená to, že se nakonec křesťané zbaví veškeré špatnosti, takže již nepotřebují zdokonalovat svatost?

a přijměte s mírností vštěpování slova

1 Co je nutno nejdříve udělat, než lze vštěpovat slovo?

2 Jak musí křesťan přijmout vštěpování slova „s mírností“?

3 Když Jakub mluví o vštěpování slova, má tím na mysli jen období, kdy člověk začíná a stává se křesťanem? Nebo co tím myslí?

které může zachránit vaše duše

1 Jak může vštípené slovo zachránit naše duše?

2 Jak popisuje apoštol Pavel, čím vším rosteme k záchraně?

VERŠ 22

Staňte se však činiteli slova

1 Jak bylo podle Ježíšova názoru důležité být činiteli slova?

a ne pouze posluchači

1 Proč nestačí navštěvovat Křesťanská shromáždění a číst Bibli?

2 Co by znamenalo ve spojení s vírou, být pouhým posluchačem?

a neklamte se falešným uvažováním

1 Proč je tak nebezpečné být pouze posluchačem slova, a ne činitelem?

2 Proč může být klam na základě nesprávného uvažování v některých případech větší překážkou než nevědomost nebo nedostatek víry?

VERŠ 23

neboť jestliže je někdo posluchačem slova, a ne činitelem, takový je jako muž, který se dívá na svůj přirozený obličej v zrcadle

1 Když se někdo dívá do zrcadla, proč to obvykle dělá a co vidí?

VERŠ 24

Dívá se totiž na sebe a odchází a ihned zapomíná, jakým je člověkem

1 Jak se člověk, který je posluchačem, a ne činitelem, podobá člověku, který se sice dívá do zrcadla, ale pak odchází?

VERŠ 25

Kdo se však zahledí do dokonalého zákona

1 Jaký je význam výrazu 'kdo se zahledí do'?

2 Co je „dokonalý zákon“?

který náleží k svobodě

1 Co je 'zákon, který náleží k svobodě'?

2 Proč lze říci, že křesťanské uctívání je pozitivní a ne negativní?

a kdo na něm trvá

1 Jaký je rozdíl mezi tím, kdo je jako člověk, který se dívá do zrcadla, a tím, kdo se zahledí do dokonalého zákona a „trvá“ na něm?

ten bude šťastný, když to bude dělat, protože se nestal zapomnětlivým posluchačem, ale činitelem skutku

1 Jak dá křesťan najevo, že není zapomnětlivým posluchačem a k čemu to povede?

VERŠ 26

Jestliže někomu připadá, že zachovává vnější způsob uctívání

1 Proč nestačí, jestliže někdo - byť i jen ve vlastních očích zachovává vnější způsob uctívání?

a přece nedrží svůj Jazyk na uzdě

1 Jestliže nedržíme na uzdě jazyk, k jakým řečem to může vést?

ale dále klame své vlastní srdce

1 Jak křesťan, který nedrží na uzdě svůj jazyk, „klame své vlastní srdce“?

Jeho způsob uctívání Je nicotný

1 Proč pěstuje nicotné uctívání člověk, který nedrží, na uzdě svůj Jazyk?

2 Jak to znázorňuje Ageus 2: 14 (2: 15, „KB“)?

VERŠ 27

Způsob uctívání, který je čistý a neposkvěněný ze stanoviska našeho Boha a Otce, je takový

1 Jak je Bůh pro pomazané křesťany také Otcem?

2 Popisuje zde Jakub všechno, co obsahuje pravé křesťanství?

starat se o sirotky a vdovy v jejich soužení

1 Co je základním a charakteristickým rysem všech pravých křesťanů, jak to zde ukazuje Jakub?

2 Jak víme, že v Božích očích má velkou cenu, jestliže křesťan dává a poskytuje pomoc těm, kteří jsou v nouzi nebo jsou sklíčení ?

3 Ukaž, jak bylo v raném křesťanském sboru zdůrazňováno, že je nutno pomáhat potřebným, osamělým nebo utlačovaným?

a zachovávat se bez poskvrny od světa

1 Co je zde míněno označením „svět“?

2 Co znamená a zahrnuje výraz 'nebýt částí světa'?

3 Je možné nebo pravděpodobné, že některé osoby v křesťanském sboru přece nejsou bez poskvrny od světa?